

SLADKÝ ŽIVOT



Tara Pammiová
Upsala jsem se
děblov!

TARA PAMMIOVÁ

UPSALA JSEM SE
ĐÁBLOVI!

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

když tak o tom uvažuju, ještě spíše než láska je leitmotivem všech mých příběhů mnohem prozaičtější a zdánlivě mnohem méně povznášející odpovědnost. Ono ale láska a odpovědnost spolu jdou ruku v ruce. Už slavný Antoine de Saint-Exupéry vyslovuje ve svém nesmrtelném Malém princí myšlenku, že když někoho milujeme, přebíráme za něj odpovědnost. Rodiče jsou odpovědní za děti, jež milují, milující se partneři přebírají odpovědnost jeden za druhého už jenom tím, že se podporují – pokud tomu tak není, není to podle mě láska –, a děti zase velmi často musejí jednou převzít odpovědnost za své již nemohoucí rodiče. A pak ten řetězec někde zaskřípe a přetrhne se, nebo naopak zbytní a odpovědnost se stává dusivou houní, přitisknutou na obličej, takže nemůžeme dýchat – a pak je taky po lásce!

A právě o tom je většina příběhů v edicích Sladký život a Sladký život Duo, které Vám tento měsíc přináším. Odpovědnost se v nich proplétá s láskou, jedna se mění v druhou, a naopak, dokáží povznášet... ale i ubíjet. (Nakonec ale všechno dobře dopadne, nebojte se!)

Tak ať je vždycky více těch chvil, které povznášejí!

S láskou

Váš Harlequin

Tara Pammiová

UPSALA JSEM SE ĎÁBLOVI!



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

An Innocent's Deal with the Devil

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:

Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2024 by Tara Pammi

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-3009-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-3010-3 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-3011-0 PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Nebyla jen na mizině. Byla až po uši v dluzích. Kromě toho právě teď, když si konečně byla připravená přiznat svoje chyby, vyplakat se a prosit o pomoc, odešel navždy jediný muž, který ji kdy miloval.

Yana Reddyová kráčela tichými, temnými chodbami domu svých prarodičů jako noční přízrak bloudící temným lesem v některém z jejích oblíbených fantastických příběhů. Zatímco její nevlastní sestra Nůš milovala pohádky, Yanu zajímaly mnohem temnější příběhy plné démonů a džinů. Jednoho z autorů tohoto žánru si zamilovala už jako malá. Už tehdy ji přitahovalo vše zakázané.

Dědečkův nápad zanechat svým vnučkám vzkaz ze záhrobí ji zaujal. Vytáhla z obálky pečlivě složený dopis a po chvilce váhání ho bez přečtení vrátila zpět. V den, kdy se s ním všechny loučily, to udělala už stokrát. Na rozdíl od nevlastních sester Miry a Nůš, které se nad posledním vzkazem od milovaného dědečka rozplakaly dojetím, věděla už ve chvíli, kdy spatřila na obálce své jméno napsané jeho ozdobným písmem, že ho zatím nebude číst.

Možná nikdy.

Vnímala to jako trest, který si sama uložila. Možnost, že jeho poslední dar zůstane navždy nevyzvednutý, se navíc vcelku zamlouvala její vzpurné povaze. Byla to poslední možnost, jak dědečka pozlobit.

Ještě před pár hodinami byl dům plný příbuzných a přátel, kteří jej dědečka milovali a respektovali. Založil softwarovou společnost, kterou pak jeho chráněncem proměnil v miliardový podnik.

I ona si přála, aby na ni dědeček hleděl s úctou a láskou, ne zklamaně a rezignovaně. Nedovedla mu dokázat, že si jeho respekt zaslouží stejně jako její nevlastní sestry. Protože jejich otec zjevně preferoval rozmanitost, měla každá ze tří jinou matku.

Yanini prarodiče byli jedinými zodpovědnými dospělými v jejich životech a víceméně je všechny tři vychovali. Yana jim ale určitou strohost během celého dětství a dospívání spíše zazlívala. Nechtěla u nich zůstat, protože jejich režim považovala za zbytečně přísný. Hned na začátku dospívání se od nich rozhodla odejít a žít se svou matkou, nestálou, nespolehlivou a krásnou Dianou.

Když si uvědomila, jakou škodu jí Diana způsobila, bylo už příliš pozdě. Vložila bezmeznou důvěru v ženu, která jí teď na oplátku vybrala všechny bankovní účty, aby mohla zaplatit chytře maskovanou závislost na hazardu. V posledních několika měsících si navíc vypůjčila i z jejích úvěrových karet. Nejenže ji tedy připravila o úspory, ale navíc i zadlužila.

Zavřela za sebou dveře ložnice svých prarodičů a pokusila se bojovat se smutkem. Bolel jako rozžhavená láva. Kdyby mu dala průchod, spálil by ji na popel. Procházela se po pokoji a zlehka prsty klouzala po dědečkových věcech – diáři v ošoupaných deskách na nočním stolku, rozečteném životopise na psacím stole a fotografii, na které s ním byla s Mirou a Nůš. Byla to vzpomínka na jedno nádherné léto, kdy se Yana nehádala ani s ním, ani s babičkou. Její matka krátce předtím odešla žít se svým novým druhým manželem.

Jak ses jen mohla tak špatně rozhodnout? chtěla dnes křičet na svoje nedospělé já. Nechápala, jak tehdy mohla dát přednost životu s matkou, která ji jen

zanedbávala, před životem s prarodiči, kteří pro ni vždy chtěli jen to nejlepší. S ženou, která se jí už den po dědečkově smrti dychtivě ptala na dědictví.

Odpověděla jí, že veškerý majetek bude zablokován, takže se ho ani jedna z nich nebude moci dotknout. Diana, která byla u mnoha hádek mezi Yanou a dědečkem, snadno uvěřila, že ji vydědil. Krátce poté ji znovu opustila a nechala po sobě jen obrovské dluhy. Bez jediného slova na rozloučenou tak už podruhé zmizela z jejího života.

Yaně se dnes blížila třicítka a modelingové zakázky přicházely čím dál tím méně. Modelkou nechtěla zůstat po celý zbytek života, ale zatím se nevzdala kontaktů, které byly nutné k udržení v oboru. Znovu začala přemýšlet o nové kariéře. Mohla jen doufat, že jí osud nabídne příležitost dříve, než se její život rozsype na malé kousky.

Chvilku zvažovala, že by o pomoc požádala některou ze sester, ale tuto myšlenku rychle zavrhl. Obě žily vlastními životy s muži, které milovaly. Věděla, že si musí vlastní život napravit sama. Byl to jediný způsob, jak obnovit víru ve vlastní schopnosti.

Vzala si klíče od dědečkova veterána a z tajné přihrádky v komodě jeden z jeho doutníků. Vrátila se do svého pokoje a prozkoumala skříň. Vybrala si černý kožený korzet a přiléhavé džínsy. Obula si lodičky na jehlovém podpatku, svázala vlasy do culíku, nanesla si řasenku a lesk na rty a vrátila do garáže.

Jela s otevřenými okny. Po chvíli ucítila, jak jí v nočním chladu naskakuje husí kůže. Vůně doutníkového kouře jí poprvé za několik týdnů přinesla pocit klidu. *Zase před něčím utíkáš*, posmíval se jí celou cestu v duchu hlas nápadně podobný dědečkovu. Odmítla ho poslouchat, stejně jako když byl jeho majitel ještě naživu.

Muže poznala hned v té samé chvíli, kdy se otevřely

dvojité dveře soukromého salonku nočního klubu. Věděla, o koho jde, ještě dříve, než se charakteristickou chůzí přiblížil k pohovce, na které se uvelebila poté, kdy odbyla nabídky tří různých mužů, kteří ji chtěli odvést domů. Instinkt ji varoval, že se v tomto prostředí stává snadnou kořistí.

Násir Hadíd.

Světově proslulý autor a bývalý investigativní novinář, samotářský miliardář... a, což bylo nejdůležitější, už čtyři roky její nevlastní bratr. Od chvíle, kdy se jeho otec oženil s její matkou, spolu pod jednou střechou strávili sotva pár měsíců. Bylo to v době, kdy už se proměnila z hubeného, neohrabaného káčka v dlouhonohou, drzou a hloupě sebevědomou devatenáctiletou dívka. Tehdy si o sobě myslela, že dovede vystupovat jako svůdná koketa.

Násir už byl v té době úspěšný a respektovaný válečný korespondent. Byl o dvanáct let starší než ona a vládl ostrovtipem, který mu nikdy nepřestala závidět. Brilantní psaní o konfliktech a světových problémech ji ale nezaujalo tak, jak to dovedly jeho celosvětově proslulé romány žánru fantasy. Pár měsíců, které s ním tehdy prožila, byly jako výlet do jiného vesmíru.

Dopřával jí dlouhé, extravagantní snídaně v monachském paláci svého otce. Když se ho tu a tam optala, proč musí v jeho knihách nenáviděná postava dojít vykoupení nebo proč naopak nechal zemřít tu, kterou si zamilovala, choval se k ní s netečnou náklonností, jako k toulavému štěněti, které právě ze soucitu podrbl za ušima. Vztah, který mohl zůstat přátelstvím, ale skončil v den jejich devatenáctých narozenin.

Přála si mít stroj času, o kterém psal v jedné ze svých novel. Jediným otočením knoflíku by tak mohla vymazat všechna špatná, sebedestruktivní rozhodnutí, která kdy přijala. Mohla by tím napravit vztah

s dědečkem i Násirem, dvěma nejdůležitější muži jejího života. Oba ji ovlivnili a přiměli toužit stát se něčím jiným, než byla.

Jeden z nich ale nyní navždy odešel a až do posledního dne si o ní myslel jen to nejhorší. Druhý... byl nepochybně pevně odhodlaný prožít se stejným ná-zorem celý zbytek života. Nenápadně si otřela slzu, která jí stekla po tváři, a nasadila masku sebevědomí, která se stala její druhou přirozeností. Kdyby ji teď Násir začal litovat, zhroutila by se.

Násir rozsvítil a tmavý kout salonku zalilo nepřijemně ostré světlo. Zdůraznilo výrazné obrysy jeho lícních kostí a zahalilo stínem široká ústa s tenkými rty i jizvu, která rozdělovala jeho horní ret a klikatila se mu přes celou levou tvář, pozůstatek zranění, které od základu změnilo tok jeho života... a v jistém smyslu i jejího.

Tiše, naléhavě ji pozoroval. Nikdy nechápala, jak mezi nimi může sršet tak intenzivní energie, když jeden druhého nenávidí. „Ahoj, Yano.“

Zachvěla se, zůstala ale napůl sedět, napůl ležet na pohovce. Jen na něj zamžourala a pokusila se shromáždit síly, které z ní vysál smutek a pocit ztráty. „To už jsem se ocitla v pekle?“

Místo odpovědi si svlékl sako a přehodil jí ho přes hrud' vyzývavě odhalenou korzetem. Vždy žasla nad tím, jak krutá a bezcitná dovede být Násirova laskavost. „Běž pryč, Násire. Chystám se celý večer řídit. Oba víme, jak jsi na to alergický.“

Posadil se na nízký stůl a víceméně ji tak zahnal do kouta. Navzdory bolesti v žaludku, protože celý den téměř nic nejedla, navzdory podivnému smutku a hněvu, který směřovala především sama proti sobě, jí útroby zalilo horko hned, jakmile ucítila známou vůni jeho těla. Připadlo jí, jako by nějaký zlomyslný chemik našel dokonalou kombinaci aromat, která probudí všechny její smyslné fantazie, a pak je použil

v Násirově kolínské. Po pár chvílích v jeho blízkosti ho chtěla bezhlavě políbit a současně uvrhnout do pekla. Jediné neměnné věci v jejím životě byly láska k sestrám a posedlost Násirem.

Potáhla z doutníku a vyfoukla kroužek, jak ji to kdysi naučil jeden z fotografů. Usoudila, že není její vina, že si Násir pro dnešní večer vybral právě tento podnik.

Stíny vytvořené hrou tmy a světla dodávaly jeho tváři trochu zhýralý výraz a zdůrazňovaly její tvrdost. Orlí nos mu dodával intelektuální vzezření a navíc mu usnadňoval dívat se na ni svrchu. Světlé, jantarové oči, hluboko posazené a pronikavě vnímavé, se setkaly s jejím pohledem. „Jak se máš, Yano?“ optal se.

Znovu potáhla z doutníku. „Jak ses dozvěděl, kde mě máš hledat?“

„Jeden z vašich zaměstnanců tě sem sledoval a zavolal mi.“

Svraštila obočí. „Necháváš snad sledovat svoji oblíbenou supermodelku?“

Pod jeho hustými řasami se mihl výraz příliš rychlý, než aby ho stačila zachytit, natož si ho správně vyložit. „Byl jsem poblíž, když jsi vyjížděla z garáže. Jela jsi, jako by ti hořelo za patami.“

„Netušila jsem, že jsem pro tebe tak důležitá, abys cestoval takovou dálku vzdát čest mému dědečkovi,“ přešla do útoku.

V jeho blízkosti se nedovedla chovat jinak než jako hrdinka s mečem a v titanové zbroji z vědeckofantastického seriálu natočeném podle jednoho z jeho románů. Už potisící ji napadlo, že pokud bude dál číst každé slovo, které kdy Násir napsal, jen těžko se dovede zbavovat své posedlosti.

„Bylo asi zbytečné doufat, že se budeš chovat jako zodpovědný, normální dospělý člověk, který drží smutek,“ prohodil, nečekaným pohybem jí vytrhl ze

rtů doutník, ze kterého stačila sotva dvakrát potáhnout, a uhasil ho mezi dvěma prsty. Jestli se při tom spálil, nedal to na sobě znát. „Je to nechutný zlovyk, navíc smrtelně nebezpečný,“ zamračil se.

„Stýskalo se ti po mně tolik, žeš cestoval takovou dálku, abys mě mohl peskovat? To nemáš nikoho jiného, na koho by ses mohl dívat svrchu, jen aby ses cítil líp?“

„Přijel jsem, protože tě potřebuju.“

Prudce se posadila, jako by v ní praskla stlačená pružina, a zatočila se jí hlava. Mohla to připsat hlavdu... nebo zvláštnímu druhu závratí, kterou v ní dovedl vyvolat jen on. „Aha! Buď je dnes svět vzhůru nohama, nebo jsem se ocitla v paralelním vesmíru jako Uzma,“ zmínila neohroženou hrdinku jeho posledního fantastického románu. Vytáhla ze zdobené kabelky telefon, spustila v něm fotoaparátu a namířila mu ho tvář. „Mohl bys mi to zopakovat, abych si to mohla nahrát?“

Nastalo ticho. S nekonečnou trpělivostí mlčky odolával jejímu dětinskému pokusu o provokaci.

„Tak dobře.“ Posadila se a odtáhla kolena bokem. V těsném prostoru salonku je i tak dělilo jen málo místa. Snažila se nevnímat, jak se mu na stehnech napínají černé kalhoty a jak rozepnutá bílá košile odhaluje porost jeho tmavě olivové hrudi. Nechtěla se dívat ani na jeho dlouhé prsty, které jí kdysi spočinuly na tváři.

„Mám pro tebe naprosto vážnou nabídku,“ pokračoval klidně.

Nechápala, jak po všem, co se mezi nimi stalo, může stále prožívat tak vzrušující očekávání. Před několika lety se oženil se s Jacqueline, ženou o pár let starší než ona, kterou tehdy považovala za přítelkyni. Počal s ní dítě, a když se jejich manželství rozpadlo, obvinil ji, že to byla její vina. Následovala léta plná vzájemné nechuti a nevraživosti.

„Jak zajímavé,“ odvětila s předstíraným nadšením. Naklonila se k němu a divadelně zašeptala: „Moje nabídky se ale u tebe nikdy nesetkaly s pochopením.“

Na čelisti se mu napjal sval. Pohyb brady změnil tvar jizvy na jeho tváři. Pročísl si dlaní husté, vlnité vlasy. „Věř mi, že když tě dva dny po dědečkově smrti najdu v nočním klubu, jak kouříš doutníky a vypadáš jako... tak, jak vypadáš... nevím, proč tu vůbec jsem.“

„Aha... tak tu je znovu ten muž, kterého znám a s radostí nenávidím,“ vyprskla hořkým smíchem. „No tak, Násire. Možná se pohybuješ v nejvyšších politických kruzích a jsi nejžádanější svobodný muž na planetě, ale já z tebe vidím jen ty mín úctyhodné stránky tvé osobnosti. Nezkoušej to na mě. Šoků už mám za poslední dobu dost, děkuju pěkně.“

V jeho jindy neproniknutelných očích se mihla lítost. „Je mi líto, cos musela prožít. Chápu, že smutek může mít různé podoby...“

„O mém vztahu s dědečkem nic nevíš.“

„To je pravda,“ připustil.

Mlčky ho pozorovala a cítila, jak se jí po kůži mihá podráždění, touha a ještě cosi dalšího, pro co neměla příhodný název.

„Jde tu o Zaru.“

Jeho dceru? Masku chladu a podráždění z ní spadla jako hadí kůže. Bezděky k němu natáhla ruku, v poslední chvíli ale ucukla. „Proč jsi mi, u sta hromů, neřekl rovnou, místo abys mě urážel, jak je tvým zvykem?“

„Tobě na ní opravdu záleží.“ Znělo to ohromně.

„A ty jsi... prostě nemožný.“ Připadala si jako v kleci. Pokusila se vstát, ale zavrávala, takže jí nezbylo než chytit se ho, aby neztratila rovnováhu. Ucítila, jak se mu pod jejími prsty napínají svaly. Dotek ji doslova pálil na dlaní. Když se pokusila odtáhnout, jen jí o trochu pevněji sevřel zápěstí.

„Sakra, Yano! Zůstaň v klidu.“ Špičky jeho prstů se jí vtiskly do nahého nadloktí. Zlehka ji objal kolem pasu svalnatou paží. „Zničíš si líčení a...“

„Co je s Zarou?“ Když se jí teď alespoň trochu podařilo zvládnout přehnanou odpověď svého těla na jeho blízkost, vycítila pod jeho klidem vyčerpání. Lehce vystouplá, světlejší tkáň jeho jizvy teď ostře kontrastovala se snědou pletí. Zblízka dovedla rozpoznala i hluboké vrásky u jeho širokých úst, následek únavy.

Jeho odpověď jí zavibrovala přímo v hrudi. „Tělesně jí nic nechybí, ale ztratit matku v tak útlém věku... i když s ní Jacqueline většinou nebyla... Lékaři tvrdí, že se s tou ztrátou nedovede vyrovnat.“ Ztěžka polkl. „Zkusili jsme všechno. Musel jsem se dívat, jak se normální, veselé dítě uzavírá samo do sebe. Nevím, jak jí pomoci.“

„Děti jsou mnohem odolnější, než si myslíme. S podporou se přes ztrátu matky časem přenesou.“

„Přenesla ses přes zanedbávání ze strany té své?“
Sevřelo se jí srdce. „Po tom ti nic není.“

„Jen zas myslím, že by tím Zara neměla procházet sama.“

„Jak může být sama, když má tebe?“

„Snažil jsem se s ní ze všech sil sblížit. Nedělej, jako bys nevěděla, jak to mezi námi je. Jak Jacqueline všechno pokazila. Jak se mě snažila odříznout od vlastní dcery.“

„O Jacqueline mluvit nechci.“

„Já taky ne.“ Přejel si dlaní po tváři. „Tady ale jde o Zaru. Ne o tebe, ne o mě a rozhodně ne o její matku. Bude ráda, když jí aspoň častěji pošleš zprávu nebo zavoláš přes video. Dovede celé hodiny vykládat o vašich hovorech a pohlednicích, které jí posíláš z celého světa. Sbírka přívěsků na klíče, které jsi jí poslala... Každý je úplně ošoupaný, jak si s nimi pořád hraje.“ Přerývaně se nadechl. „Pořád se po tobě ptá, Yano.“

Odtáhla se od něj, znovu zakolísala a opřela se

o opěradlo pohovky. V hrudi ji tísnil pocit hanby. „Je mi líto, že jsem ji poslední dobou ani jednou nenavštívila.“ Nechápala, jak mohla zapomenout na sliby, které Zaře dala, když Jacqueline onemocněla. „Během několika měsíců jsem přišla o oba prarodiče a... byla jsem... nesoustředěná.“

„Na tom není nic nového, že?“

Jeho slova ji zasáhla přímo do srdce. Otřela slzy, které ji pálily v očích, a pokusila se pohyb zamaskovat úpravou účesu. Vědomí vlastního selhání ji úplně vyčerpalo. Přestože si slíbila, že nedopustí, aby se Zara cítila s rodiči tak sama tak, jak se kdysi cítila ona, slib nesplnila. Tupá bolest hlavy, která ji pronásledovala celý den, se teď vrátila s plnou silou. „Ne, to opravdu není nic nového.“

Tiše zaklel.

Nikdy neklel. Kdyby se cítila normálně, považovala by za vítězství, jak se jí ho povedlo vyvést z míry. Z tepla jeho těla, které cítila hned za zády, se jí zmocnila závrať. Hned nato ucítila na ramenou jeho prsty.

„Promiň. Přišel jsem tě požádat o pomoc. O laskavost. Poprosit, pokud by to bylo nutné. A teď se zdá, jako bych tě nedovedl přestat urážet.“

„Na tom ale není nic nového, co?“ Zamračila se na něj a povzdechla si. „Chci Zaru vidět. Je pro mě důležitá. Ale...“ Promnula si spánky. „V tuhle chvíli se nedovedu odpoutat od různých... věcí.“

„A tady přichází na řadu moje nabídka.“

„Není to nutné. Miluju Zaru, jako by byla...“ Koukla se do rtu a tváře jí zalila horkost. *Jako svou vlastní*, chtěla říci. Bylo to směšné, protože věděla, že je poslední osoba, která by měla za někoho zodpovídat. Nedovedla zvládnout ani svůj vlastní život, aniž by se propadla do dluhů a sebelítosti.

Násirovy jantarové oči se zaleskly. „Rozhodně se tak ale nechováš. Od Jacquelininy smrti tě viděla jen jednou.“

„Právě jsem ti řekla, že mám spoustu závazků...“

„Slyšel jsem zvěsti o tom, že jsi na mizině. Jestli je to pravda, je mi úplně jedno, jak se to stalo. Zaplatím všechny tvoje dluhy a navíc ti dám každou částku, kterou budeš požadovat, pokud prožiješ příští tři měsíce se Zarou.“

„Ne.“ *Ne, nechci být nikde poblíž tebe. Ne, nechci s tebou prožít tři měsíce pod jednou střechou. Ne, konečně mám dostatek sebeúcty, abych se přestala trápit tím, jak mě nenávidíš. Ne, ne, ne.*

„Vím, že nemáš, jak se dostat z potíží, které sis sama přivodila...“

„Ne.“

„Protože tvoje modelingové smlouvy zanedlouho končí...“

„Ne.“

„Takže sázím na to, že veškerý tvůj majetek brzy zabaví věřitelé a...“

„Ne.“

„Hrome, Yano! Potřebuješ to... a Zara potřebuje tebe.“

„Ne,“ zopakovala. Zatmělo se jí před očima. Ucítla nevolnost a další nával závratí.

„Yano... podívej se na mě. Yano! Cos to sakra udělala...“

Je opravdu krásný, vkradla se jí do slábnoucího vědomí zrádná myšlenka. Když ji k sobě přitiskl, spatřila konečně zblízka jantarové skvrnky v jeho očích i dlouhé řasy vrhající stíny na ostře řezané lícní kosti. Díval se na ni, jako by se o ni skutečně bál.

Odmítala prožít tři měsíce s mužem, kterého dobrou polovinu života milovala. Odmítala připustit, že ho miluje i dnes, a tlak v hrudi chtěla vnímat jen jako ozvěnu toho, co k němu kdysi cítila.

Omdlela.

Těsně předtím, než ztratila vědomí, si ještě stačila uvědomit, že ji Násir v poslední chvíli zachytil.